

หลีกเลี่ยงการอยู่ใกล้ผู้ที่ไม่สบาย ไอ จาม ไม่อยู่ในที่แออัด ล้างมือทุกครั้งเมื่อจะรับประทานอาหาร ใช้ผ้าปิดจมูก ฯลฯ รองลงมาคือ 'ไม่รู้' ร้อยละ 11.73 เพราะ 'ไม่ค่อยได้สนใจ' เนื่องจากมีภาระงานที่ต้องรับผิดชอบอยู่มาก ไม่มีเวลา 'ไม่ได้รับข้อมูลข่าวสารที่ชัดเจนเท่าที่ควร' อยู่ไกลจากในเมือง ฯลฯ

5. วิธีการปฏิบัติตนเมื่อสงสัยว่าตัวเองหรือคนในครอบครัวติดเชื้อไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 พบว่า มากที่สุด คือ สวมหน้ากากอนามัยปิดปากและจมูก ร้อยละ 30.69 รองลงมา คือ รีบไปพบแพทย์ทันที ร้อยละ 29.70 แยกตัวออกมาจากบุคคลอื่น ร้อยละ 20.79 และ หยุดโรงเรียน/หยุดงาน ร้อยละ 18.82 ตามลำดับ

6. ความเชื่อมั่นของประชาชนว่ารัฐบาลและกระทรวงสาธารณสุข สามารถรับมือกับโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ได้ พบว่า มากที่สุดคือ มีความเชื่อมั่น ร้อยละ 51.16 เพราะแพทย์ไทยเก่ง มีความสามารถหลายท่าน เป็นการพิสูจน์ให้เห็นถึงประสิทธิภาพในการทำงานของกระทรวงสาธารณสุข หากมีการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารถึง วิธีการป้องกัน การดูแลตนเองให้ปลอดภัยอย่างจริงจัง คิดว่าน่าจะ 'ได้ผลแน่นอน' ฯลฯ รองลงมา คือ 'ไม่เชื่อมั่น' ร้อยละ 44.19 เพราะ ข้อมูลข่าวสารที่กระทรวงสาธารณสุขประกาศออกมาค่อนข้างสับสน 'ไม่รู้' ว่าโรคนี้อยู่ในระดับร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรงกันแน่ 'ไม่เห็นรัฐบาลมีมาตรการหรือการเตรียมพร้อมในการรับมือกับโรคนี้' ที่ชัดเจน ฯลฯ และ 'ไม่แน่ใจ' ร้อยละ 4.65 เพราะ เป็นโรคที่ติดต่อได้ง่ายและกระจายไปยังผู้ป่วยอย่างรวดเร็ว ขึ้นอยู่กับสภาพร่างกายและภูมิอากาศของประเทศด้วย ฯลฯ ตามลำดับ

7. พฤติกรรมของประชาชนหลังจากมีโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 แพร่ระบาด พบว่า มากที่สุด คือ มีพฤติกรรมเปลี่ยนไป ร้อยละ 56.19 เพราะ 'เอาใจใส่ดูแลตัวเองมากขึ้น' 'ใส่ใจสุขภาพตัวเองมากขึ้น' หลีกเลี่ยงการอยู่ใกล้ผู้ที่เป็นไข้หวัด ล้างมือทุกครั้งเมื่อรับประทานอาหาร ติดตามข่าวสารมากขึ้น ฯลฯ รองลงมาคือ 'เหมือนเดิม' ร้อยละ 43.81 เพราะ 'มีการตรวจเช็คสุขภาพเป็นประจำ' ปกติจะให้ความสำคัญในเรื่องของการออกกำลังกายและการเลือกรับประทานอาหาร 'ไม่ได้' อยู่ในที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการติดเชื้อ ฯลฯ

8. ประชาชนคิดว่าการแพร่ระบาดของโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ส่งผลกระทบต่อ พบว่า มากที่สุดคือ กระทบต่อการท่องเที่ยว ร้อยละ 37.73 รองลงมาคือ กระทบต่อการดำรงชีวิต ร้อยละ 35.85 กระทบต่อเศรษฐกิจ ร้อยละ 18.87 และ กระทบต่อการศึกษา ร้อยละ 7.55 ตามลำดับ

9. สถานที่ที่ประชาชนคิดว่ามีปัจจัยเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 พบว่า มากที่สุด คือ ห้างสรรพสินค้า ร้อยละ 32.44 รองลงมาคือ โรงเรียน ร้อยละ 31.25 โรงหนัง ร้อยละ 23.53 ร้านอาหาร ร้อยละ 7.82 และ อื่น ๆ เช่น สถานที่ออกกำลังกาย สระว่ายน้ำ ตลาดสด ฯลฯ ร้อยละ 4.96 ตามลำดับ

10. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 พบว่า มากที่สุดคือ กระทรวง

สาธารณสุข ควรมีการเผยแพร่ความรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโรคไข้หวัด 2009 อย่างจริงจังและต่อเนื่อง ร้อยละ 29.90 รองลงมา คือ รัฐบาลควรให้ความสำคัญและยกเรื่องนี้ให้เป็นเรื่องเร่งด่วนที่ควรแก้ไข ร้อยละ 26.47 การติดตามเฝ้าระวังบุคคลที่เดินทางเข้า-ออกนอกประเทศอย่างเข้มงวด ร้อยละ 23.28 การเสนอข่าวตามความเป็นจริงและสร้างสรรค์ ร้อยละ 10.71 และ ให้ประชาชนรับประทานยาหรือฉีดวัคซีนป้องกันโรคดังกล่าวโดยมีเจ้าหน้าที่สาธารณสุขออกให้บริการ ร้อยละ 9.64 ตามลำดับ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต (ใน http://dusitpoll.dusit.ac.th/polldata/2552/2552_070.html) ได้ทำการสำรวจเรื่อง สื่อสารไข้หวัด 2009 อย่างไร ให้มีประสิทธิภาพ เป็นการสำรวจความคิดเห็นของประชาชน ในเขตกรุงเทพฯและต่างจังหวัด จำนวนทั้งสิ้น 1,128 คน ระหว่างวันที่ 17-20 กรกฎาคม 2552 สรุปผลได้ดังนี้

1. เรื่องและเนื้อหาที่ประชาชนต้องการรู้เกี่ยวกับไข้หวัด 2009 พบว่า มากที่สุดคือ วิธีการป้องกันและการดูแลรักษา ร้อยละ 49.76 รองลงมาคือ อาการเบื้องต้น การสังเกตอาการ ร้อยละ 25.84 ลักษณะของการติดต่อ การแพร่ระบาด ร้อยละ 13.88 วัคซีนป้องกันเชื้อไวรัสชนิด AHIN1 ร้อยละ 5.74 และ ตัวเลขผู้ติดเชื้อ ผู้เสียชีวิตทั้งในประเทศและต่างประเทศ ร้อยละ 4.78 ตามลำดับ

2. วิธีการที่สามารถเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับไข้หวัด 2009 ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด พบว่า มากที่สุดคือ เผยแพร่ทางสื่อต่าง ๆ ได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ ร้อยละ 66.30 รองลงมาคือ เผยแพร่ลงสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ อินเทอร์เน็ต เว็บไซต์ มือถือ ฯลฯ 11.51% เจ้าหน้าที่กระทรวงสาธารณสุขลงพื้นที่ไปยังสถานที่ราชการ หน่วยงานต่าง ๆ ด้วยตนเอง ร้อยละ 7.95 จัดกิจกรรมรณรงค์ให้ประชาชนเกิดความตระหนักและตื่นตัวในการป้องกันโรคนี้ ร้อยละ 7.67 และ แจกแผ่นพับ/โบชัวร์/ใบปลิว/คู่มือ ร้อยละ 6.57 ตามลำดับ

3. หากกระทรวงสาธารณสุขมีการรายงานความก้าวหน้าที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ของไข้หวัด 2009 ระหว่างการแถลงข่าวรายวันกับรายสัปดาห์ ประชาชนต้องการให้มีการแถลงแบบ พบว่า มากที่สุดคือ ต้องการให้มีการแถลงรายวันมากกว่า ร้อยละ 89.50 เพราะจะได้รู้ความคืบหน้าของโรคนี้อย่างต่อเนื่องทันเหตุการณ์ เป็นเรื่องใกล้ตัวที่ทุกคนควรให้ความสำคัญเพราะจะต้องออกจากบ้านทุกวัน เป็นโรคระบาดที่มีความรุนแรง ฯลฯ รองลงมาคือ ต้องการให้มีการแถลงรายสัปดาห์มากกว่า ร้อยละ 9.39 เพราะทำให้ประชาชนไม่รู้สึกกังวลหรือตึงเครียด มากเกินไป น่าจะเห็นผลหรือตัวเลขต่าง ๆ ที่ชัดเจนกว่า เนื่องจากมีเวลาในการตรวจสอบข้อมูลมากขึ้น ฯลฯ และไม่ต้องการให้มีการแถลง ร้อยละ 1.11 เพราะไม่ได้ช่วยให้เหตุการณ์ต่าง ๆ ดีขึ้น กลับเป็นการเพิ่มความกังวลและหวาดกลัวให้กับประชาชนมากกว่า ฯลฯ ตามลำดับ

4. ประชาชนมีความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรคไข้หวัด 2009 พบว่า มากที่สุดคือ พอรู้บ้าง

ร้อยละ 80.04 รองลงมา คือ รู้เป็นอย่างดี ร้อยละ 10.68 ไม่ค่อยมีความรู้ ร้อยละ 7.18 และ ไม่มีความรู้เลย ร้อยละ 2.10 ตามลำดับ

5. ผลกระทบที่ประชาชนได้รับโดยตรงจากการแพร่ระบาดของโรคไข้หวัด 2009 พบว่ามากที่สุดคือ เกิดความวิตกกังวล กลัวติดเชื้อโรคเมื่อออกนอกบ้าน ร้อยละ 35.07 รองลงมา คือ ระมัดระวังสุขภาพมากขึ้น ใส่ใจดูแลตัวเองมากขึ้น ร้อยละ 26.62 หลีกเลี่ยงสถานที่ที่มีคนอยู่มากหรือที่แออัด ร้อยละ 18.18 สวมหน้ากากอนามัย ร้อยละ 13.64 และ ต้องหยุดงานเพื่อทำความสะอาดและฆ่าเชื้อโรคในที่ทำงาน ร้อยละ 6.49 ตามลำดับ

6. ความมั่นใจว่าจะไม่ติดโรคไข้หวัดเมื่อออกนอกบ้าน พบว่า มากที่สุดคือ ไม่มีความมั่นใจ ร้อยละ 61.54 เพราะไม่อาจรู้ได้ว่าคนรอบข้างคนไหนที่ติดเชื้อหรือเป็นโรคนี้อย่างไร เชื่อแพร่กระจายอย่างรวดเร็วทางอากาศ และการหายใจ มีผู้ติดเชื้อเพิ่มมากขึ้นทุกวัน ฯลฯ รองลงมาคือ มีความมั่นใจ ร้อยละ 38.46 เพราะหลีกเลี่ยงการไปในที่ที่มีคนมาก ๆ สวมหน้ากากอนามัยเพื่อป้องกันเชื้อโรค ดูแลสุขภาพร่างกายเป็นอย่างดี ฯลฯ

7. ความรู้สึก เมื่อเห็นคนสวมหน้ากากอนามัย พบว่า มากที่สุดคือ มีความรับผิดชอบต่อสังคมและส่วนรวม ร้อยละ 42.05 รองลงมาคือ รู้สึกดีที่ประชาชนตื่นตัวและให้ความร่วมมือ ร้อยละ 30.11 ไม่แน่ใจว่าผู้ที่สวมหน้ากากเป็นผู้ติดเชื้อแล้วหรือไม่ ร้อยละ 15.34 เฉย ๆ ไม่รู้สึกว่าน่ากลัวอะไร ร้อยละ 12.50 ตามลำดับ

8. ประชาชนมีความกล้าในการสวมหน้ากากอนามัย พบว่า มีความกล้า ร้อยละ 90.61 และ ไม่กล้า ร้อยละ 9.39

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี (ใน http://guideubon.com/news/view.php?t=115&s_id=790&d_id=790) ได้ทำการสำรวจ เรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับมหันตภัย ไข้หวัดสายพันธุ์ใหม่ 2009 ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี โดยสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี จำนวน 645 คน สรุปผลได้ดังนี้

1. การรับทราบข่าวการแพร่ระบาดของโรคไข้หวัดสายพันธุ์ใหม่ 2009 พบว่า ทราบ ร้อยละ 97 และไม่ทราบ ร้อยละ 3

2. สื่อที่นักศึกษาทราบข่าวการแพร่ระบาดของโรคไข้หวัดสายพันธุ์ใหม่ 2009 พบว่า มากที่สุดคือ โทรทัศน์ ร้อยละ 79 รองลงมาคือ หนังสือพิมพ์ ร้อยละ 40 อินเทอร์เน็ต ร้อยละ 34 วิทยุ ร้อยละ 30 และ อื่น ๆ ร้อยละ 5 ตามลำดับ

3. ความรู้สึกของนักศึกษาที่มีต่อการระบาดของโรคไข้หวัดสายพันธุ์ใหม่ 2009 พบว่า มากที่สุดคือ ระมัดระวังสุขภาพมากขึ้น ร้อยละ 59 รองลงมา คือ กลัวติดเชื้อ ร้อยละ 26 รู้สึกปกติ

ร้อยละ 11 และไม่กลัว ร้อยละ 4 ตามลำดับ

4. ความรู้เรื่องวิธีการป้องกันตนเองจากไข้หวัด 2009 ของนักศึกษา พบว่า พอรู้บ้าง ร้อยละ 68 รู้เป็นอย่างดี ร้อยละ 26 และ ไม่รู้เลย ร้อยละ 6

5. พฤติกรรมการดูแลตนเองของนักศึกษาให้ปลอดภัยจากไข้หวัดสายพันธุ์ใหม่ 2009 พบว่า มากที่สุด คือ รักษาความสะอาดโดยเฉพาะล้างมือบ่อยๆ ร้อยละ 66 รองลงมาคือ ดูแลสุขภาพให้แข็งแรงอยู่เสมอ ร้อยละ 65 หลีกเลี้ยงคนที่เป็นไข้หวัด ไอ จาม ร้อยละ 60 ลดการเข้าไปบริเวณที่มีคนมากและอยู่อย่างแออัด ร้อยละ 47 ใช้ช้อนกลางเมื่อรับประทานอาหารร่วมกับผู้อื่น ร้อยละ 40 และ ติดตามข่าวสาร ศึกษาวิธีป้องกันเสมอ ร้อยละ 42 ตามลำดับ

6. มาตรการที่นักศึกษาต้องการให้หน่วยงานของรัฐดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องไข้หวัดสายพันธุ์ใหม่ 2009 พบว่า มากที่สุดคือ ให้ความรู้แก่ประชาชนอย่างทั่วถึง ร้อยละ 29 รองลงมาคือ จัดหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ออกให้บริการ ร้อยละ 25 ร่วมมือกับสื่อมวลชน โดยเฉพาะโทรทัศน์ วิทยุ นสพ. วรรณรงค์เรื่องนี้อย่างจริงจังและต่อเนื่อง ร้อยละ 25 แจกยาแก่ไข้หวัดธรรมดาและยาแก้ไข้หวัด 2009 ร้อยละ 12 และ ให้บริการฉีดวัคซีนแก่ประชาชน ร้อยละ 9 ตามลำดับ

7. ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการปฏิบัติงานของรัฐบาลในการแก้ไข้หวัดสายพันธุ์ใหม่ 2009 พบว่า มากที่สุดคือ ดี ร้อยละ 41 รองลงมาคือ ปานกลาง ร้อยละ 33 ค่อนข้างน้อย ร้อยละ 7 และ ต้องปรับปรุง ร้อยละ 4 ตามลำดับ

มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (ใน http://www.abacpoll.au.edu/BestResults/results_listani.html) ได้ทำการสำรวจเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนต่อสถานการณ์ ไข้หวัด 2009: กรณีศึกษาตัวอย่าง ประชาชนใน 17 จังหวัดทั่วประเทศ ได้แก่ กรุงเทพมหานคร เชียงใหม่ แพร่ ลำปาง นครนายก จันทบุรี ตพบุรี สุพรรณบุรี ชลบุรี นครพนม ชัยภูมิ สุรินทร์ บุรีรัมย์ อุบลราชธานี ขอนแก่น นครราชสีมา และสงขลา จำนวนตัวอย่างทั้งสิ้น 1,215 คน ครอบคลุม ดำเนินโครงการระหว่างวันที่ 15-16 กรกฎาคม 2552

ผลสำรวจพบว่า ประชาชน ร้อยละ 38.6 มีความเข้าใจอย่างดีเพียงพอแล้วถึงแนวทางการป้องกันไข้หวัด 2009 และ ร้อยละ 61.4 ยังไม่เข้าใจดีพอที่จะป้องกันอย่างไร การปฏิบัติตัวเมื่ออยู่ในสถานที่ต่าง ๆ นั้น พบว่า ส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 88.7 ไม่ใส่หน้ากากเมื่ออยู่ในเมื่ออยู่ในคอนโดมิเนียม หอพัก อพาร์ทเมนต์ สำหรับการปฏิบัติตัวเมื่อไปยังสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ นั้น พบว่า มากกว่า 2 ใน 3 คือ ร้อยละ 73.8 ระบุนิใส่หน้ากาก และ ร้อยละ 26.2 ระบุนิใส่หน้ากาก เมื่อเดินทางไปห้างสรรพสินค้า นั้น ร้อยละ 28.3 ใส่หน้ากาก ร้อยละ 71.7 นิใส่

นอกจากนี้ พบว่า ร้อยละ 30.9 ใส่หน้ากากเมื่อไปโรงพยาบาลศูนย์ สถาบันบันเทิง ในขณะที่

ร้อยละ 69.1 ไม่ใส่ ร้อยละ 36.5 ใส่หน้ากากเมื่ออยู่บนรถโดยสาร รถเมล์ รถแท็กซี่ ในขณะที่ ร้อยละ 63.5 ไม่ใส่ และ ร้อยละ 36.8 ใส่หน้ากากเมื่ออยู่ในสถานที่ที่มีคนจำนวนมาก แต่มากกว่า ครั้งหนึ่ง คือ ร้อยละ 63.2 ไม่ใส่ สำหรับการเดินทางไปโรงเรียน มหาวิทยาลัย สถาบันการศึกษานั้น พบว่า ร้อยละ 38.9 ใส่หน้ากาก ร้อยละ 61.1 ไม่ใส่ ที่น่าพิจารณาคือการเดินทางไปโรงพยาบาล คลินิก สถานพยาบาลนั้นพบว่า ร้อยละ 47.4 ใส่หน้ากาก ในขณะที่ ร้อยละ 52.6 ระบุไม่ใส นอกจากนี้ยังพบว่า ร้อยละ 32.1 กลับมาอาบน้ำที่บ้านทันที ในขณะที่ ร้อยละ 67.9 ระบุไม่ได้อาบน้ำ ทันที ความรู้สึกรู้สึกว่าไม่ค่อยสบายหรือเป็นไข้หวัดนั้น พบว่า ร้อยละ 10.7 รู้สึกไม่ค่อยสบาย สงสัยจะ เป็นไข้หวัด 2009 ในขณะที่ ร้อยละ 89.3 รู้สึกสบายดี ไม่เป็นอะไร

อิทธิพลของปัจจัยเสี่ยงที่มีต่อการไม่สบายจากไข้หวัด 2009 ในกลุ่มประชาชนทั่วไป ได้แก่ ผู้ที่เดินทาง โดยรถโดยสาร รถเมล์ รถแท็กซี่โดยไม่ใส่หน้ากาก จะมีภาวะความเสี่ยงต่อการไม่สบาย จากไข้หวัด 2009 สูงเกือบ 4 เท่า คือ 3.832 เท่าของผู้ที่ใส่หน้ากาก ผู้ที่เดินทางไปสถานที่ที่มีคนอยู่ จำนวนมากโดยไม่ใส่หน้ากาก จะมีภาวะความเสี่ยงต่อการไม่สบายจากไข้หวัด 2009 คิดเป็น 2.297 เท่าของผู้ที่ใส่หน้ากาก ผู้ที่เดินทางไปห้างสรรพสินค้าโดยไม่ใส่หน้ากาก จะมีภาวะความเสี่ยงต่อ การไม่สบายจากไข้หวัด 2009 คิดเป็น 2.174 เท่าของผู้ที่ใส่หน้ากาก และผู้ที่เดินทางไปโรงพยาบาล คลินิก สถานพยาบาลโดยไม่ใส่หน้ากาก จะมีภาวะความเสี่ยงต่อการไม่สบายจากไข้หวัดใหญ่ คิดเป็น 2.168 เท่าของผู้ที่ใส่หน้ากาก

ผลการวิเคราะห์พบว่า สถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ โรงภาพยนตร์ สถาบันเทใจ โรงเรียน มหาวิทยาลัย หรือ สถาบันการศึกษา ไม่เป็นสถานที่เสี่ยงที่จะทำให้ไม่สบายจากโรคไข้หวัด 2009 ความต้องการให้รัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ส่งหน้ากากป้องกันไข้หวัด 2009 ไปให้ที่บ้านนั้น พบว่า ร้อยละ 62.8 ต้องการให้ส่งหน้ากากมาที่บ้าน ร้อยละ 14.8 ต้องการให้ส่งมาที่สถานีอนามัย สถานพยาบาลใกล้บ้าน ในขณะที่ ร้อยละ 22.4 ระบุไม่ต้องการ การปกปิดข้อมูลที่แท้จริงเรื่อง ไข้หวัด 2009 นั้น พบว่า ร้อยละ 45.8 คิดว่ารัฐบาลกำลังปกปิดข้อมูลที่แท้จริงอยู่ ในขณะที่ ร้อยละ 54.2 ไม่คิดว่ารัฐบาลกำลังปกปิดอะไร ความกังวลของประชาชนต่อการแพร่ระบาดของโรคไข้หวัด 2009 พบว่า มากกว่าครึ่งหนึ่งคือ ร้อยละ 61.1 มีความกังวลค่อนข้างมากที่สุด ร้อยละ 18.4 ระบุปาน กลาง และ ร้อยละ 20.5 ระบุค่อนข้างน้อย - ไม่รู้สึกกังวลเลย

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างความคาดหวังกับการพบเห็น ระบุว่ามีการปฏิบัติจริงเกี่ยวกับ มาตรการป้องกัน ไข้หวัด 2009 ของรัฐบาล เมื่อพิจารณาในกลุ่มผู้ที่มีความคาดหวังมาก - มาก ที่สุดนั้นพบว่าประชาชนพบเห็นการปฏิบัติจริงต่ำกว่าที่คาดหวังไว้จากรัฐบาล โดย ร้อยละ 41.1 มีความคาดหวังมาก - มากที่สุด แต่กลับพบว่ามีเพียง ร้อยละ 28.9 ที่พบเห็นว่ารัฐบาลมีการปฏิบัติจริง ในระดับมาก - มากที่สุด (ส่วนต่างเท่ากับ -12.2) และเมื่อพิจารณาความคาดหวัง - ความเป็นจริงใน

ระดับปานกลางนั้นพบว่า ร้อยละ 43.2 มีความคาดหวัง ในขณะที่ ร้อยละ 47.7 พบเห็นว่ามี การปฏิบัติจริง (ส่วนต่างเท่ากับ + 4.5) สำหรับในกลุ่มที่มีความคาดหวัง-ความเป็นจริงในระดับน้อย-ไม่ มีเลขนั้นพบว่า ร้อยละ 15.7 มีความคาดหวัง ในขณะที่ ร้อยละ 23.4 พบเห็นว่ามี การปฏิบัติจริง (ส่วนต่างเท่ากับ +7.9) ความเชื่อมั่นของประชาชนต่อรัฐบาลในการควบคุมการแพร่ระบาดของ ไข้หวัด 2009 พบว่า ร้อยละ 46.1 ค่อนข้างเชื่อมั่น-เชื่อมั่น ในขณะที่ ร้อยละ 53.9 ระบุ ไม่ค่อย เชื่อมั่น-ไม่เชื่อมั่น

คณะนิเทศศาสตร์ ภาคการสื่อสารตรา มหาวิทยาลัยกรุงเทพ (ใน <http://insighth1n1.blog.mthai.com/2009/09/16/public-2>) ได้ทำการสำรวจเรื่อง การสำรวจความคิดเห็นและพฤติกรรม ของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ คณะนิเทศศาสตร์ ที่มีต่อสถานการณ์โรคไข้หวัด 2009 เป็นการ สืบสวนจากนักศึกษา มหาวิทยาลัยกรุงเทพ คณะนิเทศศาสตร์ จำนวน 100 คน ระหว่างวันที่ 7-9 กันยายน พ.ศ.2552 บริเวณโรงอาหาร นิเทศน์ชั้น 1-2 Student Lounge และได้หอสุมุด โดยใช้ แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญในการเลือกกลุ่ม ตัวอย่าง ผลสำรวจพบว่า

กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาคิดว่าโรคไข้หวัดใหญ่ 2009 นั้น มีความร้ายแรงอยู่ในระดับมาก (คิดเป็น ร้อยละ 58) รองลงมา คือ มากที่สุด (คิดเป็น ร้อยละ 35) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเข้าใจในโรค ไข้หวัดสายพันธุ์ใหม่อยู่ในระดับปานกลาง (คิดเป็น ร้อยละ 44) โดยให้ความเห็นว่ามหาวิทยาลัย กรุงเทพจัดการป้องกันโรคไข้หวัด 2009 มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง (คิดเป็น ร้อยละ 56) รองลงมา คือ มาก (คิดเป็น ร้อยละ 20) รวมทั้งการแสดงออกทางพฤติกรรม การป้องกันของ นักศึกษาภายในมหาวิทยาลัยที่มีต่อสถานการณ์ไข้หวัด 2009 อยู่ในระดับปานกลาง (คิดเป็น ร้อยละ 34)รองลงมาคือ น้อย (คิดเป็น ร้อยละ 24) และมหาวิทยาลัยได้ให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการ ป้องกันไข้หวัด 2009 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่าอยู่ในระดับปานกลาง (คิดเป็น ร้อยละ 40)รองลงมา คือ น้อย (คิดเป็น ร้อยละ 30)

ในส่วนพฤติกรรมของนักศึกษา การใส่หน้ากากอนามัยนักศึกษาส่วนใหญ่จะใส่เมื่ออยู่ใน ห้างสรรพสินค้า และรถโดยสาร (คิดเป็น ร้อยละ 85 และ ร้อยละ 80 ตามลำดับ) แต่หากเป็นที่ มหาวิทยาลัยกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาทั้งหมดเลือกที่จะไม่ใส่หน้ากากอนามัย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กลัวที่จะไปโรงพยาบาล คลินิก เพราะคิดว่าเป็นสถานที่ที่เสี่ยงต่อการป่วยเป็นโรคไข้หวัด 2009 (คิดเป็น ร้อยละ 79) และเมื่อมีอาการ มีไข้ ไอ จาม เจ็บคอ มีน้ำมูก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีความสงสัยว่าจะเป็นไข้หวัด 2009 (คิดเป็น ร้อยละ 66)

จากการสำรวจพฤติกรรมการณ์ฉีดวัคซีนเพื่อป้องกันโรคไข้หวัด 2009 นั้น พบว่าไม่มีกลุ่มตัวอย่างฉีดวัคซีนป้องกัน แต่กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมั่นใจว่าหน้ากากอนามัยป้องกันโรคไข้หวัด 2009 ได้จริง และส่วนใหญ่คิดว่ามหาวิทยาลัยควรแจกหน้ากากอนามัยแก่นักศึกษาและทุกหน้าห้องเรียนควรมีเจลล้างมือ (คิดเป็น ร้อยละ 68 และ ร้อยละ 75 ตามลำดับ) เมื่อถามถึงการปฏิบัติตนป้องกันโรคไข้หวัด 2009 จากการรณรงค์กินร้อน ช้อนกลาง ล้างมือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ปฏิบัติตาม (คิดเป็น ร้อยละ 56) หากมีคนข้างเคียงมาไอ จาม อยู่ข้าง ๆ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะรู้สึกกลัวต่อการเสี่ยงเป็นโรคไข้หวัด 2009 (คิดเป็น ร้อยละ 94) และจากการสำรวจกลุ่มตัวอย่างรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโรคไข้หวัด 2009 มากที่สุด คือ สื่อโทรทัศน์ (คิดเป็น ร้อยละ 40) รองลงมา คือ อินเทอร์เน็ต (คิดเป็น ร้อยละ 32)

2. การรณรงค์ป้องกันโรค

กมลวรรณ บุญสาย. (2550, หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การเปิดรับข่าวสาร กับการมีส่วนร่วมในโครงการรณรงค์ป้องกัน และแก้ไขปัญหาเสาพิศิต To Be Number One มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาการเปิดรับข่าวสารจากสื่อเกี่ยวกับโครงการ 2. ศึกษาการมีส่วนร่วมในโครงการ 3. เปรียบเทียบการเปิดรับข่าวสารจากสื่อในโครงการ จำแนกตามลักษณะทางประชากร 4. เปรียบเทียบการมีส่วนร่วมในโครงการ จำแนกตามลักษณะทางประชากร 5. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารกับการมีส่วนร่วมในการรณรงค์ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ นักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.1-ปวช.3) จำนวน 400 คน แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ นักเรียนอาชีวศึกษาสถาบันการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา(โรงเรียนอาชีวศึกษารัฐบาล) และนักเรียนอาชีวศึกษาสถาบันการศึกษา สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน(โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน)ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยสุ่มตัวอย่างจำนวน 11 โรงเรียน แต่ละโรงเรียนมีการสุ่มตัวอย่างจำนวนนักเรียนแตกต่างกันไปตามสัดส่วนที่เหมาะสม ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ด้วยสถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติอ้างอิง ได้แก่ t-test. การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (ANOVA) ถ้าพบความแตกต่าง ทำการทดสอบระหว่างค่าเฉลี่ยรายคู่โดยวิธีทดสอบ LSD และการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ลักษณะประชากรที่ต่างกัน ได้แก่ เพศ สาขาวิชา ระดับชั้นปี และประเภทสถาบันการศึกษา มีการเปิดรับข่าวสารจากสื่อ ในโครงการรณรงค์ป้องกัน และแก้ไขปัญหาเสาพิศิต To Be Number One แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ลักษณะประชากรที่ต่างกัน ได้แก่ เพศ สถาบันการศึกษา และการใช้เวลาว่างมีส่วนร่วมในโครงการรณรงค์ป้องกัน และแก้ปัญหายาเสพติด To Be Number One แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อทำการทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการใช้เวลาว่าง พบว่ามีการจับกลุ่มอยู่กับเพื่อน และการทำงานพิเศษ การจับกลุ่มอยู่กับเพื่อนและเล่นกีฬา/ดนตรี การทำงานพิเศษ และการเรียนพิเศษ ที่แตกต่างกัน

3. การเปิดรับข่าวสารมีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในโครงการรณรงค์ป้องกันและแก้ปัญหายาเสพติด To Be Number One พบว่าการเปิดรับข่าวสารจากสื่อโทรทัศน์ สื่อวิทยุ สื่อสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทั้ง 24 กิจกรรมของโครงการ To Be Number One อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต (ใน http://dusitpoll.dusit.ac.th/polldata/2552/2552_030.html) ได้สำรวจเรื่อง ประชาชนคิดอย่างไรกับไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 เป็นการสำรวจความคิดเห็นของประชาชน ทุกสาขาอาชีพทั่วประเทศ โดยสุ่มกระจาย 26 จังหวัด จำนวน 3,229 คน เป็นชาย 1,439 คน (ร้อยละ 44.56) และ หญิง 1,790 คน (ร้อยละ 55.44) ระหว่างวันที่ 29 เมษายน-2 พฤษภาคม 2552 สรุปผลได้ดังนี้

1. ประชาชนรับรู้และมีความใส่ใจเรื่องการระบาดของไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 มากที่สุด ร้อยละ 76.93 เพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิต สื่อมวลชน โดยเฉพาะโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์และวิทยุ นำเสนออย่างต่อเนื่อง และรู้ว่ามี ความรุนแรงแพร่เชื้อได้ง่าย ทำให้ต้องระมัดระวังตัวมากขึ้น ฯลฯ รองลงมาคือ รับรู้แต่ไม่ค่อยใส่ใจมากนัก ร้อยละ 17.01 เพราะอยู่ไกลจากประเทศไทย เคยมีโรคไข้หวัดนกเกิดขึ้นมาแล้วแต่ก็ไม่มีผลกระทบมากนัก ฯลฯ

2. กรณีการแพร่ระบาดของไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ทำให้ประชาชนเกิดความรู้สึกมากที่สุดคือ ค่อนข้างวิตกกังวล ร้อยละ 41.19 เพราะแพร่ระบาดรวดเร็ว เมืองไทยเป็นเมืองท่องเที่ยว มีการเดินทางระหว่างประเทศมาก และสื่อมวลชนนำเสนอผู้เสียชีวิตและเจ็บป่วยจำนวนมาก ฯลฯ รองลงมาคือ ไม่ค่อยวิตกกังวล ร้อยละ 30.29 เพราะทุกประเทศรวมทั้งประเทศไทยมีการตื่นตัวในการป้องกันเป็นอย่างมาก เกิดในต่างประเทศ ไกลประเทศไทย ไทยยังไม่มีการแพร่ระบาด ฯลฯ

3. การทำหน้าที่ของหน่วยงานที่ทำให้เกิดความตระหนักและระมัดระวังตัวเกี่ยวกับโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ที่ประชาชนยอมรับ มากที่สุดคือ รัฐบาล ร้อยละ 39.12 เพราะมีการตื่นตัวออกมาตรการและตั้งคณะกรรมการดำเนินการเรื่องนี้อย่างรวดเร็วและจริงจัง ฯลฯ รองลงมาคือ สื่อมวลชน ร้อยละ 38.09 เพราะ นำเสนอข่าวให้ประชาชนรับรู้ ให้รายละเอียดและมีการนำเสนอวิธีการป้องกันอย่างกว้างขวางและต่อเนื่อง ฯลฯ และกระทรวง สาธารณสุข ร้อยละ

22.79 เพราะมีการทำงานอย่างจริงจังและรวดเร็ว ฯลฯ ตามลำดับ

4. ประชาชนมีความเชื่อมั่นต่อรัฐบาลในการควบคุมการแพร่ระบาดของมายังประเทศไทย พบว่า มากที่สุด คือ มีความเชื่อมั่นมาก ร้อยละ 50.51 เพราะมีการออกมาตรการป้องกันและควบคุมอย่างดี นายกฯและคณะรัฐมนตรีมีการเอาใจจริงเอาใจกับเรื่องนี้ ฯลฯ รองลงมาคือ ค่อนข้างเชื่อมั่น ร้อยละ 36.79 เพราะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั่วโลกและรัฐบาลก็ดำเนินการควบคุมอยู่แล้ว ฯลฯ

5. ผลกระทบของไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ที่มีต่อประชาชน พบว่า มากที่สุด คือ มีความวิตกกังวล หวาดกลัว โดยเฉพาะคนที่เป็ไข้หวัดธรรมดา และคนใกล้ชิดกับผู้ที่เป็ไข้หวัด รวมทั้งคนที่ต้องติดต่อกับนักท่องเที่ยว ร้อยละ 47.29 รองลงมาคือ การท่องเที่ยวโดยเฉพาะที่ต้องติดต่อกับชาวต่างชาติ ทำให้การบริการและการค้าขายในแหล่งท่องเที่ยวชบเซา รายได้ลดลง ร้อยละ 34.47

6. การที่ประเทศไทยจะเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมสาธารณสุขอาเซียน เพื่อดำเนินการเรื่องไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ประชาชนไม่ยอมให้มีกิจกรรมทางการเมืองถึง ร้อยละ 86.25 เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องสุขอนามัยของประชาชนทั่วโลก เป็นเรื่องความเป็นความตายที่ไม่ควรนำชีวิตมนุษย์มาต่อรอง เป็นเรื่องของนานาชาติไม่เกี่ยวกับการเมืองไทย ส่วนประชาชนอีก ร้อยละ 13.75 เห็นว่าน่าจะมีการประท้วงได้ เพราะเป็นสิทธิตามระบอบประชาธิปไตย ฯลฯ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต (ใน http://dusitpoll.dusit.ac.th/polldata/2552/2552_059.html) ได้ทำการสำรวจเรื่อง ไข้หวัด 2009 ที่มีผลต่อพฤติกรรมของคนไทย เป็นการสำรวจความคิดเห็นของประชาชน ทั่วประเทศ จำนวน 3,479 คน แบ่งเป็น กรุงเทพฯ 1,264 คน (ร้อยละ 36.33) และ ต่างจังหวัด 2,215 คน (ร้อยละ 63.67) ระหว่างวันที่ 1-4 กรกฎาคม 2552 สรุปผลได้ดังนี้

1. ไข้หวัด 2009 ที่ระบาดอยู่ขณะนี้ทำให้ประชาชนมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน พบว่า มากที่สุดคือ มีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลง ร้อยละ 76.29 เพราะต้องระมัดระวังตัวเองกลัวจะติด ไข้หวัด 2009 ดูแลลูกหลานญาติพี่น้องเพิ่มมากขึ้น เชื้อไข้หวัด 2009 แพร่กระจายรวดเร็วและมีผู้เสียชีวิต ฯลฯ รองลงมาคือ ไม่เปลี่ยนแปลง ร้อยละ 23.71 เพราะเป็นโรคที่รักษาให้หายได้ ระมัดระวังตัวเองอยู่ตลอดเวลา สุขภาพแข็งแรง ฯลฯ

2. 10 พฤติกรรมที่ประชาชนเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัด พบว่า มากที่สุดคือ ระวังตัวไม่อยู่ใกล้กับคนที่เป็ไข้หวัด ไอ จาม ร้อยละ 30.24 รองลงมาคือ ดูแลลูกหลานและญาติผู้ใหญ่ในเรื่องสุขภาพเพิ่มมากขึ้น ร้อยละ 25.67 ล้างมือโดยใช้สบู่มากขึ้น ร้อยละ 14.83 รับประทานอาหารนอกบ้านระมัดระวังขึ้น อาหารสุก ๆ ใหม่ๆ ร้อน ๆ ใช้ช้อนกลาง ร้อยละ 8.91 ระวังตัวเองและลูกหลานไม่ได้เป็ไข้หวัด (เช่น ไม่ตากแดด ไม่ตากฝน ฯลฯ) ร้อยละ 6.75 ดูแลสุขภาพ ให้เข้มแข็ง ออกกำลังกายเพิ่มมากขึ้น ร้อยละ 4.94 ไม่ไปที่ชุมชนคนอยู่มาก ๆ ร้อยละ 3.13 หลีกเลี่ยงการไปโรงพยาบาล

กลัวจะติดเชื้อ ร้อยละ 2.50 คุณอ่าน และสนใจข่าวเกี่ยวกับไข้หวัดมากขึ้น ร้อยละ 1.84 และ พักผ่อนนอนแทนการออกนอกบ้านมากขึ้น (โดยเฉพาะวันหยุด) ร้อยละ 1.19 ตามลำดับ

3. 5 พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงในช่วงวันหยุดยาว จากกรณีไข้หวัด 2009 ระบุว่า มากที่สุดคือ อยู่บ้านมากขึ้น ไม่อยากออกนอกบ้าน ไม่อยากไปต่างจังหวัด กลัวติดไข้หวัด ร้อยละ 35.67 รองลงมา คือ หลีกเลี้ยงโดยไม่ไปแหล่งแพร่เชื้อหรือติดเชื้อง่าย เช่น ตลาด ชุมชนที่แออัดคนมาก โรงภาพยนตร์ ฯลฯ ร้อยละ 30.21 พักผ่อนนอนอยู่ที่บ้านแทนการเที่ยวเตร่เพื่อไม่ให้ติดเชื้อและทำให้ร่างกายแข็งแรง ร้อยละ 14.83 ทำอาหารสุก ๆ ร้อน ๆ รับประทาน ที่บ้านแทนการซื้อกับข้าว และรับประทานอาหารนอกบ้าน เลือกรับประทานอาหารปรุงเสร็จใหม่ ๆ เช่น ก๋วยเตี๋ยว ข้าวผัด ฯลฯ ร้อยละ 11.38 และระมัดระวังในการไปเที่ยวเตร่ ออกนอกบ้าน โดยหลีกเลี้ยง แหล่งเสี่ยงและบุคคลที่เสี่ยงต่อไข้หวัด 2009 ร้อยละ 7.91 ตามลำดับ

4. ความเชื่อมั่นต่อการป้องกัน รักษา และดูแล การแพร่ระบาดของไข้หวัด 2009 พบว่ามากที่สุดคือ มีความมั่นใจ ร้อยละ 77.98 เพราะมีการเอาใจจริงเอาใจของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะกระทรวงสาธารณสุข และสื่อมวลชนที่นำเสนอเตือนภัยตลอดเวลา ฯลฯ รองลงมาคือ ไม่น่าใจ ร้อยละ 22.02 เพราะแพร่ระบาดง่ายและรวดเร็ว มีคนป่วยทุกวันและมีคนเสียชีวิตเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ฯลฯ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตและรายการก่อนตัดสินใจ (ใน http://dusitpoll.dusit.ac.th/polldata/2552/2552_067.html) ได้ทำการสำรวจเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนกับสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 เป็นการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนในเขตกรุงเทพฯและต่างจังหวัด ที่มีความคิดเห็นต่อสถานการณ์ของโรคดังกล่าว จำนวนทั้งสิ้น 1,194 คน ระหว่างวันที่ 14-16 กรกฎาคม 2552 สรุปผลได้ดังนี้

1. สถานการณ์ของโรคไข้หวัด 2009 ณ วันนี้ มีความรุนแรง พบว่า มากที่สุดคือ มากขึ้น ร้อยละ 91.67 เพราะ เชื้อไข้หวัดมีการแพร่กระจายอย่างรวดเร็ว ยอดผู้ติดเชื้อและผู้เสียชีวิตมีจำนวนเพิ่มขึ้น กระทรวงสาธารณสุขยังไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ไว้ได้ ประชาชนยังขาดความรู้ความเข้าใจในการป้องกันโรคนี้อยู่มาก ฯลฯ รองลงมาคือ ไม่น่าใจ ร้อยละ 5.25 เพราะการนำเสนอข่าวของสื่อต่าง ๆ ในขณะนี้อาจทำให้ดูเหมือนว่ารุนแรง เพราะทุกสื่อมีการนำเสนอข่าวนี้น่าเหมือนกันหมด ฯลฯ เหมือนเดิม ร้อยละ 3.08 เพราะเมื่อเปรียบเทียบระหว่างยอดผู้เสียชีวิตกับยอดผู้ติดเชื้อพบว่ายังอยู่ในระดับที่น้อยมาก ผู้ป่วยที่รักษาหายแล้วมีจำนวนมากเช่นกัน คิดว่ารัฐบาลสามารถควบคุมสถานการณ์การระบาดของโรคนี้ได้ ฯลฯ ตามลำดับ

2. ความรู้สึกของประชาชนตั้งแต่ที่มีการแพร่ระบาดของโรคไข้หวัด 2009 จนถึงขณะนี้

พบว่า มากที่สุดคือ น้ำกัว ร้อยละ 82.29 เพราะมีการแพร่ระบาดอย่างรวดเร็ว เป็นเชื้อโรคที่ทำให้เกิดอาการแทรกซ้อนทางระบบทางเดินหายใจ ทำให้เป็นปอดบวม เมื่อเกิดการติดเชื้อแล้วจะไม่แสดงอาการออกมาทันที กระทรวงสาธารณสุขยังไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้ ฯลฯ รองลงมาคือ ไม่น้ำกัว ร้อยละ 17.71 เพราะหากรู้จักป้องกันตัวเองอย่างถูกวิธี หมั่นออกกำลังกาย รับประทานอาหารที่มีประโยชน์อย่างสม่ำเสมอ ปฏิบัติตามข้อแนะนำที่กระทรวงสาธารณสุขประกาศออกมา ฯลฯ

3. สาเหตุที่ทำให้จำนวนตัวเลขการเสียชีวิตและยอดผู้ติดเชื้อที่เพิ่มมากขึ้นในประเทศไทยพบว่า มากที่สุดคือ ประชาชนไม่ได้ดูแลตัวเองเท่าที่ควร ร้อยละ 25.74 รองลงมาคือ มาตรการของรัฐยังไม่รัดกุม ร้อยละ 24.75 มีการปกปิดข้อมูล ข้อเท็จจริงบางประการ ร้อยละ 19.31 การประชาสัมพันธ์ไม่เพียงพอ ร้อยละ 15.84 สภาพอากาศทำให้เชื้อแพร่กระจายได้เร็ว ร้อยละ 14.36 ตามลำดับ

4. จากที่รัฐบาลประกาศสั่งปิดโรงเรียนกวดวิชาเป็นเวลา 15 วัน ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดจะได้ผลหรือไม่? พบว่า มากที่สุดคือ ไม่ได้ผล ร้อยละ 68.75 เพราะการแพร่ระบาดไม่ได้มีเฉพาะแค่โรงเรียนกวดวิชาเท่านั้น ห้างสรรพสินค้า สถานที่ทำงาน หรือตามสถานที่ต่าง ๆ ที่มีคนอยู่จำนวนมาก ก็มีภาวะเสี่ยงเช่นกัน เป็นการแก้ไขปัญหามาไม่ตรงจุด ถ้าประชาชนไม่รู้จักป้องกันตัวเองก็ทำให้แก้ไขปัญหาคายาก ฯลฯ รองลงมาคือ ได้ผล ร้อยละ 31.25 เพราะช่วยลดการแพร่กระจายของเชื้อโรคที่กำลังขยายวงกว้างอย่างรวดเร็วได้ในระดับหนึ่ง เป็นการกระตุ้นให้ประชาชนเพิ่มความระมัดระวังตัวเองให้มากยิ่งขึ้น ทำให้เด็กไม่เสี่ยงต่อการติดโรค ฯลฯ

5. ความเพียงพอต่อมาตรการต่าง ๆ ที่รัฐบาลประกาศออกมาพบว่า มากที่สุดคือ ไม่เพียงพอ ร้อยละ 89.58 รองลงมาคือ เพียงพอ ร้อยละ 10.42

6. มาตรการที่ประชาชนอยากให้รัฐบาลประกาศออกมาเพิ่มเติมเพื่อป้องกันและยับยั้งการเสียชีวิตพบว่า มากที่สุดคือ ประชาสัมพันธ์ให้ความรู้และการป้องกันตัวให้มากยิ่งขึ้น ร้อยละ 22.51 รองลงมาคือ การเปิดเผยข้อมูลความจริง ทั้งตัวเลขการเสียชีวิตและยอดผู้ติดเชื้อ ร้อยละ 17.84 ปิดทำความสะอาด นำเชื้อโรค ตามสถานที่ต่างๆทั้งรัฐและเอกชน ร้อยละ 14.62 กำหนดให้ประชาชนทุกคนต้องสวมหน้ากากอนามัยเมื่อออกจากบ้าน ร้อยละ 13.45 จัดคัดกรองสัตว์ตามสถานบันเทิงและตามสถานที่ต่าง ๆ ร้อยละ 9.65 จัดประชุมสัมมนา จัดกิจกรรมรณรงค์ งาน EVENT ต่าง ๆ ร้อยละ 8.77 ใช้มาตรการปิดโรงเรียน เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 1 สัปดาห์ ทั่วประเทศ ร้อยละ 7.02 และปิดสถานที่ทำงานทั้งรัฐและเอกชนไม่น้อยกว่า 1 สัปดาห์ พร้อมกันทั่วประเทศ ร้อยละ 6.14 ตามลำดับ

7. จากที่มีการประเมินกันว่าโรคนี้อาจอยู่ในประเทศต่อไปอีกเป็นเวลา 3 ปี และจะมีผู้เสียชีวิตเพิ่มมากขึ้นนั้น ประชาชนมีความเห็น พบว่า มากที่สุดคือ รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเร่งหามาตรการควบคุมอย่างเร่งด่วน ร้อยละ 26.37 รองลงมาคือ ควรประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทุกคนมีความรู้ความเข้าใจในการป้องกันตนเองมากยิ่งขึ้น ร้อยละ 25.41 ทำให้ประชาชนต้องดำรงชีวิตประจำวันด้วยความลำบากมากขึ้น ทำให้วิตกกังวล เครียด ร้อยละ 22.80 เป็นโรคที่น่ากลัวและมีความร้ายแรง ส่งผลให้เศรษฐกิจและประเทศชาติย่ำแย่ ร้อยละ 17.73 ทางแพทย์ไทยควรเร่งคิดค้นวัคซีนที่ใช้ในการรักษาให้เร็วที่สุด ร้อยละ 7.69 ตามลำดับ

8. ความเชื่อมั่นต่อรัฐบาล กระทรวงสาธารณสุข และแพทย์ไทย ในการแก้ไขปัญหา ดังกล่าว พบว่า เชื่อมั่นต่อแพทย์ไทย ร้อยละ 74.47 ไม่เชื่อมั่น ร้อยละ 25.53 เชื่อมั่นต่อรัฐบาล ร้อยละ 38.30 ไม่เชื่อมั่น ร้อยละ 61.70 เชื่อมั่นต่อกระทรวงสาธารณสุข ร้อยละ 31.91 ไม่เชื่อมั่น ร้อยละ 68.90

9. คะแนนเต็ม 10 ประชาชนให้คะแนน แพทย์ไทย 7.41 คะแนน รัฐบาล 5.69 คะแนน และ กระทรวงสาธารณสุข 5.59 คะแนน

10. จากที่กระทรวงสาธารณสุขได้รับการสนับสนุนจากองค์การอนามัยโลกในการผลิตวัคซีน โดยจะมีการเปิดโรงงานผลิต และวิจัยวัคซีนป้องกันไข้หวัด 2009 ที่มหาวิทยาลัยศิลปากร ประชาชนมีความคิดเห็น พบว่า มากที่สุดคือ เห็นด้วยและควรดำเนินการอย่างเร่งด่วน ร้อยละ 60.32 รองลงมาคือ ทำให้วัคซีนมีราคาไม่แพงเกินไปและมีปริมาณเพียงพอต่อความต้องการ ร้อยละ 21.01 และควรเปิดเป็น โรงงานผลิตและพัฒนา วิจัยวัคซีนต่าง ๆ อย่างถาวรไปเลย ร้อยละ 18.67

ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ (ใน <http://www.ryt9.com/s/bkp/612012>) ได้ทำการสำรวจเรื่อง ความคิดเห็นของคนกรุงเทพฯ ต่อมาตรการป้องกันโรคไข้หวัด 2009 ขึ้น โดยเก็บข้อมูลจากประชาชนชาวกรุงเทพมหานคร อายุ 18 ปีขึ้นไป ในทุกสาขาอาชีพ จำนวนทั้งสิ้น 1,018 คน เมื่อวันที่ 16-18 กรกฎาคม 2552 สรุปผลได้ดังนี้

1. ความพึงพอใจต่อมาตรการรับมือกับโรคไข้หวัด 2009 ที่ผ่านมาของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง พบว่า พอใจ ร้อยละ 49.5 ไม่พอใจ ร้อยละ 50.5 โดยกลุ่มที่ไม่พอใจให้เหตุผลว่า รัฐบาลไม่มีมาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของที่จริงจังชัดเจน จำนวนผู้ป่วยและผู้เสียชีวิตเพิ่มขึ้นทุกวันปิดบังความจริง และข้อมูลข่าวสารไม่ทั่วถึง

2. ความชัดเจนและเพียงพอของการได้รับทราบข้อมูลความรู้เรื่องโรคไข้หวัด 2009 พบว่า ได้รับทราบข้อมูลที่ชัดเจนเพียงพอแล้ว ร้อยละ 46.9 ยังไม่ได้รับทราบข้อมูลที่ชัดเจนเพียงพอ ร้อยละ 53.1 โดยเรื่องที่ต้องการรู้ให้ชัดเจนมากขึ้น คือ ลักษณะอาการและความรุนแรงของ

โรค ร้อยละ 15.9 ขั้นตอนการรักษาที่ถูกต้อง ร้อยละ 14.8 สิ่งที่ต้องปฏิบัติเมื่อสงสัยว่าป่วยเป็นโรค ร้อยละ 13.6 วิธีป้องกันตนเองไม่ให้ติดเชื้อ ร้อยละ 12.4 ตัวเลขสถิติผู้ป่วยและเสียชีวิต ร้อยละ 6.9 และอื่น ๆ เช่น ค่าใช้จ่ายในการตรวจรักษา และประสิทธิภาพของวัคซีน ฯลฯ ร้อยละ 1.2

3. สิ่งที่เป็นห่วงและกังวลมากที่สุดเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของโรคไข้หวัด 2009 ในประเทศไทย พบว่า ห่วงความปลอดภัยของชีวิต ร้อยละ 47.9 ผลกระทบเรื่องการเรียน อาชีพ การงาน และการใช้ชีวิตประจำวัน ร้อยละ 21.4 ผลกระทบต่อเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว ร้อยละ 9.6 คุณภาพและมาตรฐานในการตรวจรักษาโรคของสถานพยาบาลต่าง ๆ ร้อยละ 9.2 การฉวยโอกาสทุจริตคอร์รัปชันเงินงบประมาณ โครงการรับมือกับโรคไข้หวัด 2009 ร้อยละ 6.1 การปกปิดตัวเลข ข้อมูลความจริง ร้อยละ 4.3 และอื่น ๆ เช่น ความปลอดภัยของเด็ก ๆ ฯลฯ ร้อยละ 1.5

4. ความเชื่อมั่นว่ารัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะสามารถรับมือกับการแพร่ระบาดของโรคไข้หวัด 2009 ไม่ให้ลุกลามจนถึงขั้นต้องปิดประเทศ พบว่า เชื่อมั่น ร้อยละ 36.6 โดยแบ่งเป็นเชื่อมั่นมาก ร้อยละ 9.5 เชื่อมั่นค่อนข้างมาก ร้อยละ 27.1 ไม่เชื่อมั่น ร้อยละ 63.4 ไม่เชื่อมั่นเลย ร้อยละ 14.3 และไม่ค่อยเชื่อมั่น ร้อยละ 49.1

5. สิ่งที่ประชาชนต้องการให้รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการ โดยเร่งด่วนเพื่อรับมือกับโรคไข้หวัด 2009 ในขณะนี้ คือ เพิ่มมาตรการป้องกันการแพร่ระบาดให้จริงจังชัดเจนขึ้น ร้อยละ 64.9 เร่งจัดหาวัคซีนป้องกันโรคให้เพียงพอ ร้อยละ 60.1 ให้บริการรักษาฟรีกับผู้ป่วยโรคไข้หวัด 2009 ทุกคน ร้อยละ 55.3 ประสานการทำงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ไปในทิศทางเดียวกัน ร้อยละ 37.3 และ อื่น ๆ เช่น เปิดสายด่วนให้คำปรึกษาเรื่องโรคไข้หวัด ใหญ่ 2009 และไม่ปิดบังข้อเท็จจริง ร้อยละ 3.1

3. พฤติกรรมการดูแลสุขภาพ

บริสุทธิ ผึ้งผดุง (2541, หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเอง : ศึกษาเฉพาะกรณี เขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแบบแผนการดูแลสุขภาพตนเอง และ เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเอง การศึกษารั้งนี้ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยอาศัยการสัมภาษณ์ตามแบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 297 คน ในเขตกรุงเทพมหานคร จากการศึกษาสามารถแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วน คือ จากการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดแล้วทำการวิเคราะห์ พบว่า แบบแผนการดูแลสุขภาพตนเองในพฤติกรรม การตรวจสุขภาพ การพักผ่อน การออกกำลังกาย การดูแลสุขภาพจิตใจ การดูแลรักษาความสะอาดตนเองและเครื่องใช้ การจัดการด้านที่อยู่อาศัยและการปฏิบัติงาน และการเลือกใช้ผลิตภัณฑ์ จะมีแบบแผนในการดูแลสุขภาพตนเองในลักษณะที่เป็นไปในแนวเดียวกัน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญ

สนใจในการดูแลสุขภาพตนเองอยู่ในระดับปานกลางมากที่สุด ทั้งนี้เพราะยังคงมีบางพฤติกรรมที่กลุ่ม ตัวอย่าง ไม่ได้ปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่บางพฤติกรรมนั้นกลุ่มตัวอย่างก็ยังคงละเอียดที่จะให้ความสนใจหรือไม่ได้ให้ความสำคัญเท่าที่ควร อาจจะเป็นไปได้ว่า อาจจะมีเงื่อนไขบางประการที่เอื้อหรือไม่เอื้อต่อการมีพฤติกรรมดูแลสุขภาพ ดังนั้นการจะมีพฤติกรรมดูแลสุขภาพตนเองในระดับใดก็ตาม อาจจะต้องคำนึงถึงบริบททางโครงสร้างที่เข้ามามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมนี้

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมดูแลสุขภาพตนเองโดยแยกที่ละปัจจัย โดยในการศึกษาครั้งนี้ มีปัจจัยที่นำเข้ามาวิเคราะห์ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา ซึ่งเป็นปัจจัยส่วนบุคคลพบว่า แบบแผนการดูแลสุขภาพตนเองนั้น จะมีลักษณะที่ไม่แตกต่างกันในตัวแปรเพศ แต่ในขณะที่ ในตัวแปร อายุ และ การศึกษา แบบแผนการดูแลสุขภาพตนเองจะมีความแตกต่างกันออกไปตาม ช่วงอายุ ระดับ การศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง เมื่อพิจารณาปัจจัยต่าง ๆ ปัจจัยด้านการยอมรับในสิ่งแปลกใหม่ ในมิติของการมอง ในเรื่องของดูแลสุขภาพตนเองว่า การดูแลสุขภาพตนเองถือว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจหรือไม่น่าสนใจ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่คิดว่าการดูแลสุขภาพตนเองเป็นเรื่องที่ไม่น่าสนใจนั้น กลับมีแนวโน้มที่จะดูแลสุขภาพตนเอง ได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่คิดว่าการดูแลสุขภาพตนเองเป็นเรื่องที่น่าสนใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมดูแลสุขภาพตนเองกับความคิด ความเชื่อที่สวนทางกันในเรื่องนี้

อัมพาพรธม พงศ์ผลาดิสัย (2541, หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การรับรู้ข่าวสารและพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรคเอดส์ในกลุ่มนักศึกษาสถาบันราชภัฏสุรินทร์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์ จากสื่อประเภทต่าง ๆ ตลอดจนศึกษาถึง ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อโรคเอดส์ โดยศึกษาในกลุ่มเยาวชนที่กำลังศึกษาใน สถาบันราชภัฏสุรินทร์ จำนวน 392 คน ทั้งเพศชายและเพศหญิง ใช้วิธีการสุ่มจากนักศึกษาทุกชั้นปี โดยการใช้แบบสอบถาม ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อโรคเอดส์ ตลอดจนถึงชนิดของสื่อที่ให้ข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์ การวิเคราะห์ข้อมูลในการหาความถี่และค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่อาศัยพักอยู่ในเมืองในขณะที่ศึกษาโดยการเช่าห้องพักอยู่ เมื่อมีปัญหาทั่ว ๆ ที่ไม่สามารถตัดสินใจด้วยตัวเอง กลุ่มตัวอย่างจะปรึกษา บิดา ถึง ร้อยละ 65.6 รองลงมาคือปรึกษาเพื่อนมีร้อยละ 11.7 ส่วนปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศพบว่าส่วนใหญ่จะปรึกษาเพื่อน ร้อยละ 43.6 รองลงมา คือปรึกษา มารดา ร้อยละ 23.5 และพบว่าครุเป็นบุคคลที่กลุ่มตัวอย่างไปขอรับการปรึกษาน้อยที่สุด ไม่ว่าจะปัญหาทั่ว ๆ ไป หรือปัญหาเรื่องเพศ ด้านเหตุส่งเสริมที่อาจทำให้เกิดภาวะเสี่ยงมากขึ้นในกลุ่มตัวอย่างนี้คือ การมีพฤติกรรมดื่มสุราเพราะเป็นพฤติกรรมที่ส่วนใหญ่มีการปฏิบัติเป็นประจำ ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์ พบว่าสื่อ

ที่กลุ่มตัวอย่างได้รับข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์น้อยมากคือ สื่อโทรทัศน์ รองลงมา คือหนังสือพิมพ์ สำหรับความต้องการข่าวสารเพิ่มเติมส่วนใหญ่ต้องการให้มีการเผยแพร่ผ่านทางโทรทัศน์ ส่วนความรู้ ทัศนคติ ต่อ โรคเอดส์นั้น พบว่าอยู่ในระดับที่ดี ด้านพฤติกรรมส่วนใหญ่มีพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อโรคเอดส์มีค่อนข้างน้อย ผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาซึ่งอยู่ในวัยรุ่นมีความรู้ ทัศนคติ และเข้าใจในเรื่องโรคเอดส์อย่างถูกต้อง ตลอดจนมีพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการได้รับเชื้อ HIV ในระดับต่ำ ด้านสื่อ กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าข้อมูลข่าวสารที่ได้รับอย่างต่อเนื่อง และชัดเจน คือสื่อทางโทรทัศน์ สำหรับพฤติกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดภาวะเสี่ยงต่อการได้รับเชื้อ HIV คือ พฤติกรรมการดื่มสุรา

พินู อภิธมาจารย์ โยธิน (2549, หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองตามยุทธศาสตร์เมืองไทยแข็งแรงของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยในจังหวัดนครปฐม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ กับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเอง ทั้งปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยเสริม ซึ่งประชากรได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยในจังหวัดนครปฐมจำนวน 37,524 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 396 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน และไคสแควร์ ในการหาความสัมพันธ์ และใช้การทดสอบค่าที (t-test) ในการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัจจัยเกื้อหนุน ได้แก่ บริบทของสถานศึกษา กับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองตามยุทธศาสตร์เมืองไทยแข็งแรง

ผลการวิจัยพบว่า 1. นักศึกษามีความตระหนักเรื่องสุขภาพในระดับมาก โดยส่วนใหญ่มีความรู้เรื่องสุขภาพอยู่ใน ระดับมาก มีอารมณ์ความรู้สึกเรื่องสุขภาพระดับมาก และมีแนวโน้มของการกระทำระดับปานกลาง 2. นักศึกษามีการห่วงใยจากครอบครัวเรื่องสุขภาพระดับมากและการห่วงใยจากเพื่อนระดับปานกลาง 3. นักศึกษามีพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเอง ตามยุทธศาสตร์เมืองไทยแข็งแรงในระดับปานกลาง โดยพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองในด้านอารมณ์และอบายมุขอยู่ในระดับมาก ส่วนการดูแลสุขภาพตนเองในด้านอาหาร อโรกยา อนามัยสิ่งแวดล้อม และออกกำลังกาย อยู่ในระดับปานกลาง 4. ปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ ภูมิฐานะที่พักอาศัยในปัจจุบัน และสถานะทางเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองตามยุทธศาสตร์เมืองไทยแข็งแรง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนภูมิลำเนาเดิม และโรคประจำตัว ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเอง 5. ปัจจัยเสริม ได้แก่ ความตระหนักเรื่องสุขภาพ การห่วงใยจากครอบครัว และการห่วงใยจากเพื่อนในเรื่องสุขภาพ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเอง ตามยุทธศาสตร์

เมืองไทยแข็งแรงของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 6. ปัจจัยเกื้อหนุน ได้แก่ บริบทของสถานศึกษาที่ต่างกัน คือ มหาวิทยาลัยที่เน้นด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม และมหาวิทยาลัยที่เน้นด้านศิลปศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศึกษาศาสตร์มีพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองตามยุทธศาสตร์เมืองไทยแข็งแรง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กัญญา วิทวัสชุตินกุล (2551, หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเอง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาเปรียบเทียบและความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ตามตัวแปรเพศ โดยสร้างแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูล ตัวอย่างประชากร ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 106 คน จากโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) ได้รับแบบสอบถามคืนมา 103 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 96.26 นำแบบ สอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า "ที" (t-test) และค่าสหสัมพันธ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSSX ผลการวิจัยพบว่า 1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความรู้และพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองอยู่ในระดับดี 2. การเปรียบเทียบความรู้และพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองของนักเรียนชายและ นักเรียนหญิงพบว่า มีความรู้และพฤติกรรมการดูแลสุขภาพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงมีความรู้และพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองดีกว่านักเรียนชาย 3. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ความรู้และพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.001.

4. ความพึงพอใจในบริการ

กรรณา คฤหเดชะ (2546, หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ความพึงพอใจของผู้รับบริการที่มีต่อการให้บริการแผนกผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของผู้รับบริการที่มีต่อการให้บริการของแผนกผู้ป่วยนอก ข้อคิดเห็นของผู้รับบริการที่มีต่อการให้บริการของแผนกผู้ป่วยนอกและปัจจัยส่วนบุคคลกับความพึงพอใจของผู้รับบริการที่มีต่อการให้บริการของแผนกผู้ป่วยนอก จากผู้เข้ารับบริการแผนกผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ จำนวน 418 ตัวอย่าง ผลการศึกษา พบว่า ผู้รับ บริการมีระดับความพึงพอใจต่อพฤติกรรมการบริการเชิงวิชาชีพของผู้ให้บริการ สัมพันธภาพในการให้ความรู้ของผู้ให้บริการ ถ้าใช้จ่ายเมื่อ

ได้รับบริการ เครื่องมือ เครื่องใช้ในการอำนวยความสะดวก อยู่ในระดับมาก ส่วนระดับความพึงพอใจต่อบุคลิกภาพของผู้ให้บริการ ความพึงพอใจต่อคุณภาพของการบริการตามที่คาดหวัง ในแต่ละบริการ อยู่ในระดับปานกลาง

วิชา สละชั่ว (2548, หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ความพึงพอใจต่อการบริการทางการแพทย์แผนกผู้ป่วยนอกของโรงพยาบาลรัฐ ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างประชากรผู้มารับบริการทางการแพทย์ของโรงพยาบาลรัฐ 5 แห่ง จำนวน 120 ตัวอย่าง ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกเข้ารับบริการทางการแพทย์จากโรงพยาบาลรัฐมากที่สุด คือ ปัจจัยทางด้านราคา และความพึงพอใจต่อการบริการทางการแพทย์ของโรงพยาบาลรัฐ มีความพึงพอใจโดยรวมโดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับพึงพอใจมาก โดยศึกษาความพึงพอใจในองค์ประกอบ 3 ด้านใหญ่ ๆ ได้แก่ ด้านสถานที่ ด้านบุคลากร ด้านการบริการ รวมถึงปัญหาที่พบจากการเข้ารับบริการและแนวทางแก้ไข โดยปัญหาที่พบอันดับแรก คือ รอนาน แนวทางแก้ไข คือ ควรมีการเพิ่มบุคลากรทางการแพทย์ในส่วนที่จำเป็นให้มากกว่านี้ และข้อเสนอแนะสามารถแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านสถานที่ ด้านบุคลากรและด้านการบริการ

ชนิศา ศศิบุตร (2549, หน้า 34-35) ได้ทำการวิจัย เรื่อง พฤติกรรมและความพึงพอใจของนักศึกษามหาวิทยาลัย เชียงใหม่ ต่อระบบบริการของศูนย์สุขภาพ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จากการศึกษาแบ่งขั้นตอนออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นตอนการขอบัตรและการตรวจรักษาจากการศึกษาพบว่า ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ความพึงพอใจอันดับแรก ในด้านอรรถาศัยไมตรี คือ เจ้าหน้าที่ห้องตรวจพุดจาสุภาพ มีระดับมาก ด้านความสะดวกรวดเร็ว คือ การขอรับบัตรและการตรวจ มีการจัด ลำดับดี ไม่มีการแซงคิว มีระดับมาก ด้านเจ้าหน้าที่เพียงพอในการให้บริการ คือ เจ้าหน้าที่ห้องตรวจมีจำนวนเพียงพอ มีระดับปานกลาง ด้านการอำนวยความสะดวก คือ สถานที่ห้องตรวจหาง่าย มีระดับมาก และด้านคุณภาพบริการ คือ เจ้าหน้าที่ห้องตรวจเรียก ชื่อ-สกุล ของท่านชัดเจน มีระดับมาก

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นตอนการตรวจรักษาจากการศึกษาพบว่า ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ความพึงพอใจอันดับแรกในด้านอรรถาศัยไมตรี คือ แพทย์ผู้ตรวจรักษาพุดจาสุภาพ มีระดับมาก ด้านความสะดวกรวดเร็ว คือ การตรวจรักษาเป็นไปตามลำดับไม่มีการแซงคิว มีระดับมาก ด้านเจ้าหน้าที่เพียงพอในการให้บริการ คือ แพทย์ผู้ตรวจรักษามีจำนวนเพียงพอ มีระดับปานกลาง ด้านการอำนวยความสะดวก คือ มีเครื่อง หมายแสดงเส้นทางไปห้องตรวจต่าง ๆ ชัดเจน มีระดับมาก และด้านคุณภาพบริการ คือ แพทย์ปฏิบัติต่อท่านด้วยความนุ่มนวลอ่อนโยน มีระดับมาก

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นตอนการให้คำแนะนำปรึกษาและการรับยาจากการศึกษาพบว่า ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ความพึงพอใจอันดับแรก ในด้านอรรถาศัยไมตรี คือ แพทย์มีท่าทีเต็มใจในการให้บริการและคำแนะนำ มีระดับมาก ด้านความสะดวกรวดเร็ว คือ หลังการตรวจรักษา เจ้าหน้าที่ให้คำแนะนำปรึกษาแก่ท่านตามลำดับ ไม่มีการแซงคิว มีระดับมาก ด้านเจ้าหน้าที่เพียงพอในการให้บริการ คือ มีเจ้าหน้าที่พยาบาลเพียงพอในการให้คำแนะนำปรึกษา มีระดับมาก ด้านการอำนวยความสะดวก คือ ท่านมีโอกาสซักถามเกี่ยวกับการเจ็บป่วยพยาบาล มีระดับมาก และด้านคุณภาพบริการ คือ แพทย์ให้คำแนะนำปรึกษาที่ง่ายต่อการเข้าใจ มีระดับมาก

จากที่เอกสารต่าง ๆ ที่ค้นคว้ามาข้างต้น คณะผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา ผลสัมฤทธิ์ของมาตรการการณรงค์ป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ชนิด A(H1N1) ในนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ของมาตรการการณรงค์ป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ชนิด A(H1N1) ในนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี และเป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงมาตรการการณรงค์ป้องกันการแพร่ระบาดของโรคต่อไป

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของมาตรการการรณรงค์ป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ชนิด A (H1N1) ในนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ในการดำเนินการวิจัยได้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ตัวแปรที่ศึกษา
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ระดับปริญญาตรี ภาคการศึกษาที่ 2/2552 จำนวน 9,183 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ระดับปริญญาตรี ภาคการศึกษาที่ 2/2552 โดยใช้การสุ่มแบบสะดวก (Convenience Sampling)

การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยคำนวณจากสูตรยามานะ (Yamane 1973, หน้า 725, อ้างถึงใน บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2540, หน้า 71) ดังนี้

$$n = \frac{N}{1+(Ne^2)}$$

โดยที่

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของกลุ่มประชากร

e = ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ ซึ่งในการวิจัย

ครั้งนี้ ยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ร้อยละ 5 ที่ระดับค่าความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซ็นต์

$$\text{แทนค่าในสูตร } n = \frac{9,183}{1 + (9,183)(0.05)^2}$$

$$n = 383 \text{ คน}$$

ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้ ควรใช้กลุ่มตัวอย่างไม่น้อยกว่า จำนวน 383 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

2.1 ตัวแปรอิสระ

2.1.1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

- 1) เพศ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย และ เพศหญิง
- 2) อายุ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ อายุ 16-20 ปี, 21-25 ปี และ 26-30 ปี
- 3) แหล่งที่พักอาศัย แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ หอพักในมหาวิทยาลัย

หอพักนอกมหาวิทยาลัย และ บ้านบิดา มารดา หรือญาติ

4) ระดับชั้นปี แบ่งเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ ปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 ปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 ปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 และ ปริญญาตรีชั้นปีอื่น ๆ

5) สำนักวิชา แบ่งเป็น 6 สำนักวิชา ได้แก่ สำนักวิชาวิทยาศาสตร์ สำนักวิชาเทคโนโลยีสังคม สำนักวิชาเทคโนโลยีการเกษตร สำนักวิชาแพทยศาสตร์ สำนักวิชาวิศวกรรมศาสตร์ และสำนักวิชาพยาบาลศาสตร์

6) การรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับโรค แบ่งเป็น 9 แหล่ง ได้แก่ รายการโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต วิทยุ เว็บไซต์ของมหาวิทยาลัย ข่าว มทส.รายวัน ป้ายประชาสัมพันธ์ในมหาวิทยาลัย เพื่อน และ อื่นๆ

2.1.2 ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรค

2.1.3 ความพึงพอใจต่อมาตรการการรณรงค์ป้องกันการแพร่ระบาดของโรค

2.1.4 พฤติกรรมที่ดีในการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันโรค

2.1.5 ความพึงพอใจในการรับบริการคัดกรองโรคของนักศึกษาที่เคยป่วยเป็นโรค

2.1.6 ความพึงพอใจในการรับบริการรักษาพยาบาลโรคของนักศึกษาที่เคยป่วยเป็นโรค

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ มาตรการการรณรงค์ป้องกันโรค ซึ่งประกอบไปด้วย การให้ความรู้ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การประชาสัมพันธ์ การป้องกันการแพร่ระบาดของโรค การคัดกรอง การรักษา และการติดตามผล